

A Study of Guitar Application According to Harrow's Taxonomy for Developing Basic Music Skills

Chirayu Supatti^{1*} & Satjatham Phorntaweekul²

¹ Faculty of Education and Human Development, Roi Et Rajabhat University

² Faculty of Education and Human Development, Roi Et Rajabhat University

* Corresponding author. E-mail: jet191919@gmail.com

Abstract

This research article aims to develop the basic musical skills of Grade 10 students by using the guitar as the primary learning instrument within the framework of Harrow's psychomotor domain theory. The development of behavioral skills was systematically sequenced through stages, including imitation, manipulation, precision, articulation, and naturalization. The learning activities were designed to align with these stages and were conducted over four consecutive sessions. The target group consisted of five students. An action research methodology was employed, involving planning, implementation, observation, and reflection, to continuously improve learning activities based on learners' progress. Data were collected through observation, video recordings, interviews, and skill assessments. The findings revealed continuous improvement in the learners' practical skills, including increased confidence, accuracy in playing, and the ability to express emotions through guitar performance. Therefore, the guitar plays a significant role as an instrument that promotes systematic motor skill development, fosters discipline, creativity, and natural expressive abilities in the learners.

Keywords: Guitar, Music Performance Skills, Harrow's Concept

การศึกษาการใช้กีตาร์ตามแนวคิดของแฮร์โรว์เพื่อพัฒนาทักษะดนตรีพื้นฐาน

จิรายุ สุปัตติ^{1*}, และสังกรรณ พรทวีกุล²

1 คณะครุศาสตร์และการพัฒนามนุษย์ มหาวิทยาลัยราชภัฏร้อยเอ็ด

2 คณะครุศาสตร์และการพัฒนามนุษย์ มหาวิทยาลัยราชภัฏร้อยเอ็ด

* Corresponding author. E-mail: jet191919@gmail.com

บทคัดย่อ

บทความวิจัยฉบับนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนาทักษะดนตรีพื้นฐานของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โดยใช้กีตาร์เป็นสื่อการเรียนรู้หลักภายใต้กรอบลำดับขั้นพฤติกรรมการเล่นตามแนวคิดของแฮร์โรว์ โดยจัดลำดับขั้นของการพัฒนาทักษะทางพฤติกรรมอย่างเป็นระบบ ได้แก่ การเลียนแบบ การลงมือทำตามสั่ง การกระทำอย่างถูกต้องสมบูรณ์ การแสดงออก และการกระทำอย่างเป็นธรรมชาติ การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ได้รับการออกแบบให้สอดคล้องกับลำดับขั้นดังกล่าว ภายใต้กระบวนการจัดการเรียนการสอนจำนวนสี่ครั้งอย่างต่อเนื่อง กลุ่มเป้าหมายประกอบด้วยนักเรียนจำนวน 5 คน โดยใช้ระเบียบวิธีวิจัยเชิงปฏิบัติการในการวางแผน ดำเนินการ สังเกต และสะท้อนผล เพื่อปรับปรุงกิจกรรมการเรียนรู้ตามพัฒนาการของผู้เรียน การเก็บข้อมูลผ่านการสังเกต การบันทึกวิดีโอ การสัมภาษณ์ และแบบประเมินทักษะ ผลการศึกษาพบว่าผู้เรียนมีพัฒนาการด้านทักษะปฏิบัติอย่างต่อเนื่อง ทั้งในด้านความมั่นใจ ความแม่นยำในการเล่น และความสามารถในการถ่ายทอดอารมณ์ผ่านการเล่นกีตาร์ กีตาร์จึงมีบทบาทสำคัญในฐานะเครื่องดนตรีที่ส่งเสริมทักษะการเล่นอย่างเป็นระบบ เสริมสร้างวินัย ความคิดสร้างสรรค์ และการแสดงออกอย่างเป็นธรรมชาติของผู้เรียน

คำสำคัญ: กีตาร์, ทักษะปฏิบัติดนตรี, แนวคิดแฮร์โรว์

บทนำ

ดนตรีเป็นศิลปะทางการได้ยินที่เกิดจากความคิดสร้างสรรค์ของมนุษย์เพื่อถ่ายทอดความงามของเสียงและความรู้สึกภายในจิตใจ โสตศิลป์ประกอบด้วยองค์ประกอบหลากหลายที่มนุษย์ร้อยเรียงจนกลายเป็นผลงานที่ทรงคุณค่าและสมควรได้รับการชื่นชม การที่ผู้ฟังสามารถรับรู้และสัมผัสโสตศิลป์นี้สะท้อนบทบาทสำคัญของดนตรีในการกระตุ้นอารมณ์ ความพึงพอใจ และการตระหนักถึงคุณค่าของเสียงงาม ซึ่งความรู้สึกเหล่านี้ไม่เกิดขึ้นโดยธรรมชาติ หากแต่ต้องผ่านการเรียนรู้และความเข้าใจเนื้อหาของดนตรี จึงจะเข้าถึงสุนทรียภาพได้อย่างแท้จริง (ไกรวิทย์ สุขวิน, 2565)

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ. 2551 (ฉบับปรับปรุง 2560) กำหนดให้กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะมีบทบาทสำคัญในการส่งเสริมความคิดสร้างสรรค์ จินตนาการทางศิลปะ และการตระหนักถึงความงาม ดนตรีถือเป็นเครื่องมือหนึ่งที่ช่วยเสริมสร้างสุนทรียภาพ ซึ่งมีความสำคัญต่อการพัฒนาคุณภาพชีวิต กิจกรรมดนตรีช่วยส่งเสริมพัฒนาการในหลายมิติ ได้แก่ ด้านร่างกาย จิตใจ สติปัญญา อารมณ์ และสังคม อีกทั้งยังมีผลดีต่อการรักษาสิ่งแวดล้อม การเสริมสร้างความมั่นใจในตนเอง และการวางรากฐานเพื่อประกอบอาชีพในอนาคต ดนตรียังช่วยพัฒนาทักษะชีวิตที่จำเป็น เช่น การประสานงานของกล้ามเนื้อ การแสดงออกทางอารมณ์ในทางสร้างสรรค์ ความมั่นใจในตนเอง และการจัดการความเครียด นอกจากนี้ ดนตรียังส่งเสริมการกระตุ้นสมองในด้านสติปัญญา และช่วยสร้างความสัมพันธ์ที่ดีในสังคมผ่านการทำงานร่วมกันในกลุ่ม ตลอดจน

การเรียนรู้และเคารพความหลากหลายทางวัฒนธรรม ทั้งยังส่งเสริมการพัฒนาสิ่งแวดล้อมและวางพื้นฐานสำหรับการประกอบอาชีพอย่างยั่งยืน การเรียนรู้และการแสดงออกทางดนตรีจึงเป็นเครื่องมือสำคัญในการส่งเสริมพัฒนาตนเองและสังคมในระยะยาว (กระทรวงศึกษาธิการ, 2560)

กีตาร์เป็นเครื่องดนตรีที่เหมาะสมอย่างยิ่งสำหรับการฝึกทักษะพื้นฐานทางดนตรี เนื่องจากโครงสร้างของกีตาร์และสายที่เอื้อต่อการจับคอร์ดและการกดนิ้ว ช่วยให้ผู้เล่นเข้าใจโครงสร้างดนตรี คอร์ดและจังหวะ การฝึกเล่นกีตาร์จึงส่งเสริมพัฒนาทักษะกายภาพโดยเฉพาะการประสานงานระหว่างมือกับตาและเพิ่มความคล่องแคล่วของนิ้วมือซึ่งสามารถนำไปใช้ในสถานการณ์จริงได้ นอกจากนี้ การฝึกทักษะปฏิบัติกีตาร์ยังช่วยเสริมสร้างความมั่นใจในการจับคอร์ด การเล่นจังหวะและสร้างจังหวะหลากหลายรูปแบบซึ่งเป็นพื้นฐานสำคัญของดนตรี อีกทั้งการเล่นกีตาร์ในกลุ่มหรือวงดนตรียังส่งเสริมทักษะการทำงานร่วมกัน การวางแผน และการจัดระเบียบ ซึ่งมีความสำคัญต่อชีวิตประจำวันและการแสดงดนตรีอย่างมีประสิทธิภาพ นอกจากนี้ กีตาร์ยังช่วยพัฒนาความคิดสร้างสรรค์ ความอดทน และทักษะการแก้ปัญหาเมื่อเผชิญกับความท้าทายในการฝึกซ้อม โดยรวมแล้วกีตาร์เป็นเครื่องมือที่ช่วยพัฒนาทักษะพื้นฐานทั้งทางร่างกาย จิตใจ และสังคมอย่างครบถ้วน (Trinity College London, 2020)

โรงเรียนกำแพงมีการจัดการเรียนการสอนดนตรีสากลขั้นพื้นฐานสำหรับนักเรียนระดับมัธยมศึกษาปีที่ 4 แต่พบว่านักเรียนยังขาดทักษะปฏิบัติที่ถูกต้องและมีประสิทธิภาพ เนื่องจากส่วนใหญ่ไม่มีพื้นฐานดนตรีมาก่อน ทำให้การเรียนรู้และการฝึกปฏิบัติไม่เป็นไปตามหลักการอย่างเหมาะสม นอกจากนี้ ครูผู้สอนยังขาดวิธีการสอนที่หลากหลายและไม่สามารถปรับแนวทางให้สอดคล้องกับความสนใจและความต้องการของผู้เรียนได้ ส่งผลให้นักเรียนขาดความเข้าใจลึกซึ้งในเนื้อหาและขาดแรงจูงใจในการฝึกฝน โดยเฉพาะในด้านทักษะปฏิบัติที่เป็นหัวใจสำคัญของการเรียนดนตรี ปัญหาดังกล่าวจึงส่งผลให้ผู้เรียนไม่สามารถพัฒนาทักษะอย่างเป็นระบบตามลำดับขั้นของการเรียนรู้ตามแนวคิดของแฮร์โรว์ได้อย่างเต็มที่ (นิกร จันทะสาร, 2567)

รูปแบบการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติของแฮร์โรว์ แบ่งเป็น 5 ขั้นตอน จากง่ายไปซับซ้อน ได้แก่ 1) การเลียนแบบ ผู้เรียนสังเกตการกระทำของผู้ชำนาญ 2) การลงมือกระทำตามคำสั่ง โดยทำตามคำสั่งอย่างไม่สมบูรณ์แต่ได้รับประสบการณ์ 3) การกระทำถูกต้องสมบูรณ์ ฝึกจนทำได้ถูกต้องโดยไม่ต้องพึ่งพาคำสั่ง 4) การแสดงออก ทำได้คล่องแคล่ว มั่นใจ และรวดเร็ว 5) การกระทำอย่างเป็นธรรมชาติ ทำได้อย่างสบาย ๆ และอัตโนมัติ การฝึกฝนอย่างต่อเนื่องในสถานการณ์หลากหลายช่วยพัฒนาทักษะอย่างมีระบบและยั่งยืน (พิจิตรารังพานิช, 2560)

จากปัญหาดังกล่าว กีตาร์จึงมีความสำคัญอย่างยิ่งในการแก้ไข เนื่องจากเป็นเครื่องดนตรีที่เหมาะสมสำหรับผู้เริ่มต้น ด้วยโครงสร้างที่ส่งเสริมการฝึกจับคอร์ดและการกดนิ้ว ซึ่งช่วยพัฒนาการประสานงานระหว่างมือและตาอย่างเป็นระบบ การฝึกฝนกีตาร์ช่วยเสริมสร้างความมั่นใจและเพิ่มความคล่องแคล่วของนิ้วมือ พร้อมทั้งกระตุ้นกระบวนการคิดสร้างสรรค์ ความอดทน และทักษะการแก้ไขปัญหาในระหว่างการเรียนรู้ นอกจากนี้ การเล่นกีตาร์ในบริบทของการทำงานร่วมกันในกลุ่ม ยังช่วยพัฒนาทักษะการประสานงาน การวางแผน และการบริหารจัดการ กีตาร์จึงถือเป็นเครื่องมือสำคัญที่สนับสนุนให้นักเรียนสามารถผ่านกระบวนการพัฒนาทักษะปฏิบัติอย่างเป็นระบบตามลำดับขั้นของแนวคิดแฮร์โรว์ ส่งผลให้เกิดพัฒนาการทักษะที่ยั่งยืนและครบถ้วนทั้งในด้านร่างกาย จิตใจ และสังคมอย่างมีประสิทธิภาพ

วัตถุประสงค์การวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนาทักษะดนตรีพื้นฐานของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โดยใช้กีตาร์เป็นสื่อการเรียนรู้หลักภายใต้กรอบลำดับขั้นพฤติกรรมและการเคลื่อนไหวตามแนวคิดของแฮร์โรว์

หลักการ แนวคิด และทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง

หลักการ แนวคิด และทฤษฎีที่เกี่ยวข้องเป็นรากฐานสำคัญในการศึกษาและพัฒนาทักษะดนตรีพื้นฐาน โดยเฉพาะอย่างยิ่งในการใช้กีตาร์เป็นสื่อการเรียนรู้หลักสำหรับนักเรียนระดับมัธยมศึกษาปีที่ 4 งานวิจัยนี้จึงอาศัยกรอบแนวคิดลำดับขั้นพฤติกรรมและการเคลื่อนไหวของแฮร์โรว์เพื่อออกแบบกิจกรรมการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพและเหมาะสมกับพัฒนาการของผู้เรียน

ความสำคัญของดนตรีต่อการพัฒนามนุษย์

ดนตรีเป็นศาสตร์และศิลป์แขนงหนึ่งที่เกี่ยวข้องกับการได้ยิน ซึ่งเกิดจากความคิดสร้างสรรค์ของมนุษย์ ในการจัดระเบียบเสียงเพื่อแสดงออกถึงอารมณ์ ความรู้สึก และแนวคิดทางสังคม วัฒนธรรม และสุนทรียะ โดยดนตรีมีอิทธิพลต่อการพัฒนาศักยภาพของมนุษย์ในหลายมิติ ไม่ว่าจะเป็นด้านร่างกาย จิตใจ สติปัญญา อารมณ์ และสังคม กิจกรรมทางดนตรีสามารถกระตุ้นการทำงานของสมอง เสริมสร้างความคิดสร้างสรรค์ พัฒนาความมั่นใจในตนเอง และเพิ่มความสามารถในการควบคุมอารมณ์และแสดงออกอย่างสร้างสรรค์ได้อย่างมีประสิทธิภาพ อีกทั้งยังส่งเสริมการมีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่นและการทำงานร่วมกันอย่างมีระบบ (กระทรวงศึกษาธิการ, 2560; ไกรวิทย์ สุขวิน, 2565)

จากแนวคิดดังกล่าวสรุปได้ว่า ดนตรีเป็นองค์ประกอบสำคัญของการศึกษาที่ช่วยหล่อหลอมทักษะชีวิต และพัฒนาศักยภาพของผู้เรียนทั้งในด้านสติปัญญา อารมณ์ และสังคมอย่างรอบด้านและยั่งยืน

บทบาทของกีตาร์ต่อการพัฒนาทักษะปฏิบัติดนตรี

กีตาร์เป็นเครื่องดนตรีประเภทสายที่มีคุณลักษณะทางกายภาพเหมาะสมกับผู้เริ่มต้น เนื่องจากสามารถฝึกฝนได้ง่ายและเข้าถึงได้อย่างสะดวก โครงสร้างของกีตาร์เอื้อต่อการฝึกฝนทักษะพื้นฐานทางดนตรี โดยเฉพาะการจับคอร์ด การกดนิ้ว และการเปลี่ยนคอร์ดตามจังหวะ ซึ่งส่งเสริมการประสานงานระหว่างมือกับตา พัฒนากล้ามเนื้อมัดเล็ก และเสริมสร้างความคล่องแคล่วในการเคลื่อนไหวของนิ้วมืออย่างเป็นระบบ นอกจากนี้ การฝึกเล่นกีตาร์ยังช่วยเพิ่มความมั่นใจในตนเอง กระตุ้นความคิดสร้างสรรค์ พัฒนาอารมณ์ และเสริมสร้างความอดทนในการฝึกซ้อมอย่างต่อเนื่อง ในบริบทของการเรียนรู้ร่วมกัน กีตาร์ยังเป็นเครื่องมือในการสร้างทักษะทางสังคม ทั้งด้านการประสานงาน การวางแผน และการจัดการตนเอง ตลอดจนเป็นพื้นฐานสำหรับการเรียนรู้ทักษะดนตรีขั้นสูงในอนาคต (Trinity College London, 2020)

จากแนวคิดดังกล่าวสรุปได้ว่า กีตาร์เป็นเครื่องมือสำคัญที่สามารถนำมาใช้ในการส่งเสริมพัฒนาการทางทักษะดนตรี ทั้งในด้านร่างกาย จิตใจ และสังคมของผู้เรียนในระดับพื้นฐานได้อย่างมีประสิทธิภาพ

แนวคิดการพัฒนาทักษะทางพฤติกรรมของแฮร์โรว์

แนวคิดของแฮร์โรว์ เสนอกรอบแนวคิดเกี่ยวกับลำดับขั้นของการพัฒนาทักษะด้านพฤติกรรมหรือทักษะปฏิบัติในลักษณะที่เป็นระบบและต่อเนื่อง ซึ่งแบ่งออกเป็น 5 ขั้นตอน ได้แก่ 1. การเลียนแบบ สังเกตการกระทำของผู้ชำนาญ และพยายามปฏิบัติตาม 2. การลงมือตามคำสั่ง ผู้เรียนลงมือปฏิบัติตามคำแนะนำโดย

เริ่มต้นจากการใช้ความพยายาม แม้จะยังไม่สมบูรณ์ 3. การกระทำอย่างถูกต้อง ผู้เรียนสามารถกระทำได้อย่างถูกต้อง แม่นยำ โดยไม่ต้องพึ่งคำแนะนำ 4. การแสดงออก ผู้เรียนสามารถปฏิบัติได้อย่างคล่องแคล่ว มั่นใจ และประยุกต์ได้หลากหลาย 5. การกระทำอย่างเป็นธรรมชาติ ผู้เรียนสามารถปฏิบัติได้อย่างอัตโนมัติและผสมผสานเข้ากับพฤติกรรมโดยรวมอย่างกลมกลืน แนวคิดนี้จึงเหมาะสมกับการเรียนรู้ทักษะที่ต้องอาศัยการฝึกฝนซ้ำอย่างต่อเนื่อง เช่น ทักษะทางดนตรี การกีฬา หรือการฝีมือ (พิจิตรา ธงพานิช, 2560)

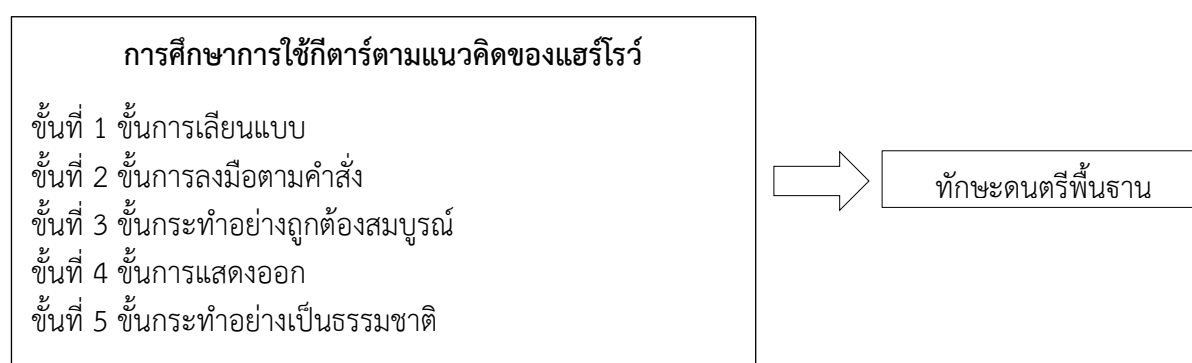
จากแนวคิดดังกล่าวสรุปได้ว่า การพัฒนาทักษะทางพฤติกรรมควรเป็นไปตามลำดับขั้นตอนอย่างมีระบบ เพื่อให้เกิดความชำนาญที่ยั่งยืนและสามารถนำไปใช้ได้จริงในบริบทต่าง ๆ

สถานการณ์การเรียนการสอนดนตรีในโรงเรียนระดับมัธยมศึกษา

การจัดการเรียนรู้ดนตรีในระดับมัธยมศึกษาในหลายสถานศึกษายังประสบปัญหาในการพัฒนาทักษะปฏิบัติของผู้เรียนอย่างมีประสิทธิภาพ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในบริบทของโรงเรียนที่ผู้เรียนส่วนใหญ่ไม่มีพื้นฐานทางดนตรีมาก่อน ส่งผลให้ไม่สามารถฝึกฝนได้ตามกระบวนการอย่างถูกต้อง ครูผู้สอนเองก็ประสบข้อจำกัดในการจัดกิจกรรมที่หลากหลาย และไม่สามารถปรับแนวทางการสอนให้สอดคล้องกับความแตกต่างระหว่างบุคคลในห้องเรียนได้อย่างเหมาะสม ปัญหาเหล่านี้ส่งผลให้ผู้เรียนขาดแรงจูงใจในการฝึกซ้อม และไม่สามารถพัฒนาทักษะได้ตามลำดับขั้นที่ควรจะเป็น (นิกร จันทะสาร, 2567)

จากแนวคิดดังกล่าวสรุปได้ว่า การเรียนการสอนดนตรีในระดับมัธยมศึกษาควรออกแบบกิจกรรมให้สอดคล้องกับพื้นฐานและความสนใจของผู้เรียน โดยมีแนวคิดและเครื่องมือทางการเรียนรู้ที่เอื้อต่อการพัฒนาทักษะอย่างเป็นระบบและยั่งยืน

จากการศึกษาการใช้กีตาร์ตามแนวคิดของแฮร์โรว์เพื่อพัฒนาทักษะดนตรีพื้นฐาน อาศัยแนวคิดลำดับขั้นการพัฒนาทักษะทางพฤติกรรมของแฮร์โรว์ ซึ่งแบ่งออกเป็น 5 ขั้นตอน ได้แก่ การเลียนแบบ การลงมือตามคำสั่ง กระทำอย่างถูกต้องสมบูรณ์ การแสดงออก และการกระทำอย่างเป็นธรรมชาติ (พิจิตรา ธงพานิช, 2560) จึงกำหนดกรอบแนวคิดการวิจัยดังภาพที่ 1

ภาพที่ 1 กรอบแนวคิดการวิจัย

ระเบียบวิธีวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นวิจัยเชิงปฏิบัติการ (Action Research) ตามแนวคิดของ Kemmis & McTaggart (สุณิสรา คงคาลัย, 2563) ซึ่งผู้วิจัยได้แบ่งขั้นตอนการดำเนินงานวิจัยออกเป็นลำดับดังนี้

กลุ่มเป้าหมาย

กลุ่มเป้าหมายในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนกำแพง สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาศรีสะเกษ-ยโสธร เขต 28 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2567 จำนวน 5 คน และถูกคัดเลือกโดยวิธีเจาะจง

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. แผนการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนตามแนวคิดของแฮร์โรว์
2. แบบประเมินทักษะดนตรีพื้นฐาน
3. เครื่องมือสัมภาษณ์นักเรียนแบบกึ่งมีโครงสร้าง

การสร้างและหาคุณภาพของเครื่องมือที่ใช้วิจัย

1. แผนการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนตามแนวคิดของแฮร์โรว์ การพัฒนาทักษะดนตรีพื้นฐานเป็นสิ่งสำคัญสำหรับนักเรียนระดับมัธยมศึกษาปีที่ 4 เพื่อเสริมสร้างความรู้ ความเข้าใจ และความสามารถในการปฏิบัติดนตรีอย่างเป็นระบบ ผู้วิจัยได้ศึกษาทฤษฎีและแนวคิดเกี่ยวกับการพัฒนาทักษะดนตรีพื้นฐาน รวมถึงการใช้กีตาร์เป็นสื่อการเรียนรู้หลัก ภายใต้กรอบลำดับขั้นพฤติกรรมการณ์เคลื่อนไหวตามแนวคิดของแฮร์โรว์ โดยเน้นการฝึกฝนทักษะอย่างเป็นขั้นตอนและต่อเนื่องผู้วิจัยได้รวบรวมความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับดนตรีและกีตาร์ เทคนิคการเล่น การตั้งสาย และคอร์ดพื้นฐาน เพื่อออกแบบแผนการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน จำนวน 4 แผน รวมระยะเวลา 12 ชั่วโมง แบ่งเนื้อหาเป็น 4 วงรอบ ได้แก่ 1. ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับดนตรีและกีตาร์ รวมถึงท่าทางการเล่น การดูแลรักษา และการจูนสาย 2. คอร์ดกีตาร์และการเปลี่ยนคอร์ด 3. การพัฒนาจังหวะ 4. การเล่นกีตาร์เป็นเพลงและการแสดงออกทางดนตรี แผนการจัดกิจกรรมได้รับการตรวจสอบและประเมินความเหมาะสมโดยผู้เชี่ยวชาญหลายท่าน โดยใช้เกณฑ์การประเมินแบบลิเคิร์ต 5 ระดับ พบว่าแผนทั้ง 4 แผนมีความเหมาะสมในระดับ “มากที่สุด” ด้วยคะแนนเฉลี่ยรวม 4.57 คะแนน ผู้วิจัยได้นำคำแนะนำจากผู้เชี่ยวชาญมาปรับปรุงแผน เพิ่มเนื้อหาและแบบทดสอบเพื่อส่งเสริมทักษะการเล่นกีตาร์และการแสดงออกอย่างครบถ้วน พร้อมจัดทำจุดประสงค์เชิงพฤติกรรมและรายละเอียดขั้นตอนการจัดกิจกรรมอย่างชัดเจน รวมทั้งกำหนดบทบาทของผู้สอนและผู้เรียน และจัดเตรียมสื่อและแหล่งเรียนรู้ที่สอดคล้องกับแต่ละขั้นตอนเพื่อสนับสนุนการเรียนรู้ สุดท้ายได้ออกแบบเครื่องมือวัดและประเมินผลที่สอดคล้องกับจุดประสงค์ เพื่อให้สามารถติดตามและพัฒนาการเรียนการสอนได้อย่างต่อเนื่อง ก่อนนำแผนการจัดกิจกรรมไปใช้กับกลุ่มเป้าหมายจริง

2. แบบประเมินทักษะดนตรีพื้นฐาน ผู้วิจัยได้พัฒนาแบบประเมินทักษะดนตรีพื้นฐานโดยใช้กีตาร์เป็นสื่อการเรียนรู้หลัก ภายใต้กรอบแนวคิดพฤติกรรมการณ์ปฏิบัติของแฮร์โรว์ โดยกำหนดเกณฑ์ประเมินตามมาตราส่วนคุณภาพ (Rubric Score) 5 ระดับ เพื่อประเมินความสามารถในการเล่นกีตาร์อย่างถูกต้อง ทั้งในด้านการจับคอร์ด จังหวะ และความต่อเนื่องของการปฏิบัติ โดยอ้างอิงแนวทางจาก Trinity Guitar และปรับให้สอดคล้องกับผู้เรียนระดับมัธยมศึกษาปีที่ 4 แบบประเมินแบ่งออกเป็น 4 ด้านหลัก ได้แก่ การสร้างความคุ้นเคยกับกีตาร์และทักษะพื้นฐาน การปฏิบัติด้วยจังหวะที่สม่ำเสมอ ความแม่นยำและความต่อเนื่องในการเล่น และการแสดงออกทางดนตรีผ่านการถ่ายทอดอารมณ์ แบบประเมินฉบับนี้ผ่านการตรวจสอบจากอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ และผู้เชี่ยวชาญจำนวน 5 ท่าน โดยใช้เกณฑ์วิเคราะห์ความสอดคล้องระหว่างข้อประเมินกับจุดประสงค์การเรียนรู้ (IQC) ซึ่งผลการวิเคราะห์พบว่าทุกข้อมีค่าดัชนีความสอดคล้องอยู่ที่ 1.00 แสดงถึงความเที่ยงตรง ความเหมาะสม และสามารถนำไปใช้ประเมินทักษะดนตรีพื้นฐานได้อย่างมีประสิทธิภาพ

3. เครื่องมือสัมภาษณ์นักเรียนแบบกึ่งมีโครงสร้าง แบบสัมภาษณ์นักเรียนเป็นเครื่องมือที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเพื่อเก็บข้อมูลเกี่ยวกับการเรียนรู้ การจัดกิจกรรม และบรรยากาศในชั้นเรียน โดยครอบคลุม 5 ประเด็นหลัก ได้แก่ ความพร้อมของผู้เรียน บทบาทครู การจัดกิจกรรม สื่อการสอน และบรรยากาศการเรียนรู้ ผู้วิจัยออกแบบคำถามให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของการวิจัย และผ่านการตรวจสอบจากอาจารย์ที่ปรึกษาและผู้เชี่ยวชาญ 5 ท่าน จากนั้นปรับปรุงแบบสัมภาษณ์ให้ชัดเจน ครอบคลุม และเหมาะสม ก่อนนำไปใช้เพื่อสะท้อนผลในแต่ละรอบการวิจัย

การเก็บรวบรวมข้อมูล

การวิจัยในครั้งนี้ดำเนินการรอบของการวิจัยเชิงปฏิบัติการ (Action Research) โดยอิงจากแนวคิดของ Kemmis และ McTaggart (1988) ซึ่งประกอบด้วยกระบวนการ 4 ขั้นตอนที่มีความต่อเนื่องเป็นวงรอบ ได้แก่ การวางแผน การลงมือปฏิบัติ การสังเกต และการสะท้อนผล โดยผู้วิจัยได้นำกระบวนการนี้มาใช้ในการดำเนินการวิจัยทั้งหมด 4 รอบ เพื่อให้สามารถปรับปรุงและพัฒนากิจกรรมการเรียนการสอนได้อย่างเป็นระบบและมีประสิทธิภาพต่อการพัฒนาทักษะดนตรีพื้นฐานของนักเรียน

ขั้นที่ 1 การวางแผน (Plan) ผู้วิจัยเริ่มต้นด้วยการกำหนดปัญหาหรือสิ่งที่ต้องการปรับปรุง พร้อมทั้งตั้งเป้าหมายในการพัฒนาให้ชัดเจน จากนั้นจึงวางแผนแนวทางการดำเนินงาน ออกแบบกิจกรรมการเรียนรู้ และกำหนดวิธีการดำเนินการให้สอดคล้องกับบริบทและความต้องการของผู้เรียน

ขั้นที่ 2 การดำเนินการ (Act) เมื่อได้แผนการดำเนินงานแล้ว ผู้วิจัยจึงนำไปใช้จริงในชั้นเรียน โดยดำเนินกิจกรรมตามลำดับขั้นตอนที่ออกแบบไว้ พร้อมทั้งดูแลและควบคุมการจัดการเรียนรู้อย่างใกล้ชิด เพื่อให้การดำเนินการเป็นไปอย่างราบรื่นและสามารถเก็บข้อมูลที่เกี่ยวข้องได้อย่างครบถ้วน

ขั้นที่ 3 การสังเกต (Observe) ผู้วิจัยทำการสังเกตพฤติกรรมการเรียนรู้ของนักเรียน ระหว่างการดำเนินกิจกรรม เพื่อรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับการเปลี่ยนแปลง ทักษะดนตรี และปฏิกิริยาที่เกิดขึ้น ซึ่งข้อมูลจากขั้นตอนนี้จะถูกนำไปใช้ประกอบการวิเคราะห์ในขั้นตอนต่อไป

ขั้นที่ 4 การสะท้อนผล (Reflect) หลังจากสิ้นสุดกระบวนการในแต่ละรอบ ผู้วิจัยได้ทำการทบทวนและวิเคราะห์ข้อมูลที่เก็บได้ ทั้งในเชิงปริมาณและคุณภาพ เพื่อพิจารณาจุดเด่น ปัญหา อุปสรรค และแนวทางพัฒนาในรอบถัดไป โดยการสะท้อนผลนี้มีบทบาทสำคัญในการปรับปรุงและยกระดับคุณภาพของกระบวนการจัดการเรียนรู้ในแต่ละวงรอบ

การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลในงานวิจัยนี้เน้นการวิเคราะห์เชิงคุณภาพเพื่อทำความเข้าใจพัฒนาการและประสบการณ์ของผู้เรียนระดับมัธยมศึกษาปีที่ 4 ในการใช้กีตาร์เป็นสื่อการเรียนรู้หลักเพื่อพัฒนาทักษะดนตรีพื้นฐาน โดยอิงกรอบแนวคิดการพัฒนาทักษะทางพฤติกรรมของแอร์โรว์ซึ่งแบ่งลำดับขั้นการพัฒนาทักษะออกเป็น 5 ระดับ ได้แก่ การเลียนแบบ การปฏิบัติตามคำสั่ง การกระทำอย่างถูกต้อง การแสดงออกด้วยความมั่นใจ และการกระทำอย่างเป็นธรรมชาติ ข้อมูลเชิงคุณภาพที่ได้จากการสังเกตพฤติกรรมการฝึกปฏิบัติและการสัมภาษณ์กึ่งมีโครงสร้าง จะถูกวิเคราะห์อย่างลึกซึ้งเพื่อสะท้อนความเปลี่ยนแปลงในแต่ละขั้นตอนของการเรียนรู้ โดยให้ความสำคัญกับประสบการณ์การเรียนรู้ของผู้เรียน ความรู้สึกต่อกระบวนการฝึกปฏิบัติ และการปรับตัวของผู้เรียนต่อการใช้กีตาร์ รวมถึงการระบุปัจจัยที่ส่งผลต่อการพัฒนาทักษะและอุปสรรคที่เกิดขึ้น การวิเคราะห์นี้จะช่วยให้เห็นภาพรวมและรายละเอียดของกระบวนการเรียนรู้กีตาร์ตามแนวคิดของแอร์โรว์อย่างครบถ้วนและลึกซึ้ง ตอบสนองต่อวัตถุประสงค์ของการศึกษาที่มุ่งเน้นพัฒนาทักษะปฏิบัติของผู้เรียนอย่างมีประสิทธิภาพ

สรุปผลการวิจัยและอภิปรายผล

สรุปผลการวิจัย

ผลการวิจัยนี้มุ่งศึกษาการใช้กีตาร์เป็นสื่อการเรียนรู้หลักตามแนวคิดของแฮร์โรว์เพื่อการพัฒนาทักษะดนตรีพื้นฐานของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 4 พบว่ากีตาร์ช่วยส่งเสริมพัฒนาการทักษะดนตรีอย่างมีประสิทธิภาพ ทั้งด้านความแม่นยำ ความมั่นใจ และการแสดงออกอย่างสร้างสรรค์ เหมาะสำหรับผู้เริ่มต้นและสนับสนุนการพัฒนาทักษะทางร่างกายและจิตใจควบคู่กันไป ดังตารางที่ 1

ตารางที่ 1 ผลการพัฒนาทักษะดนตรีพื้นฐานของผู้เรียนระดับมัธยมศึกษาปีที่ 4 ผ่านการใช้กีตาร์ตามแนวคิดของแฮร์โรว์

ประเด็น	รายละเอียดผลการวิจัย
การใช้กีตาร์เป็นเครื่องมือพัฒนาทักษะดนตรีพื้นฐาน	การใช้กีตาร์เป็นเครื่องมือในการเรียนรู้ช่วยให้ผู้เรียนพัฒนาทักษะการจับคอร์ด การเปลี่ยนคอร์ด และการเล่นจังหวะได้อย่างเป็นลำดับและมีประสิทธิภาพ โดยพัฒนาตามขั้นของแฮร์โรว์อย่างชัดเจน ผู้เรียนมีพัฒนาการทั้งด้านความคล่องแคล่ว ความคิดสร้างสรรค์ และความมั่นใจในการแสดงออกทางดนตรี ซึ่งแสดงให้เห็นว่ากีตาร์เป็นเครื่องมือที่เหมาะสมในการพัฒนาทักษะปฏิบัติดนตรีพื้นฐานอย่างเป็นระบบ
พัฒนาการทักษะปฏิบัติในแต่ละขั้น	ผู้เรียนพัฒนาทักษะทางปฏิบัติตามลำดับขั้น เริ่มจากการเลียนแบบท่าทางและเทคนิคจากผู้สอน แม้ยังไม่แม่นยำในช่วงแรก แต่เป็นจุดเริ่มต้นของการเรียนรู้ จากนั้นเข้าสู่ขั้นการลงมือปฏิบัติตามคำสั่ง โดยอาศัยคำแนะนำและการฝึกซ้ำ จนสามารถกระทำทักษะได้อย่างถูกต้องและสมบูรณ์ด้วยตนเอง เมื่อมีความคล่องแคล่วมากขึ้น ผู้เรียนเริ่มแสดงออกอย่างมั่นใจ ปรับใช้ทักษะได้อย่างสร้างสรรค์ และในขั้นสูงสุดสามารถกระทำทักษะนั้นได้อย่างเป็นธรรมชาติและอัตโนมัติ โดยไม่ต้องพึ่งพาความคิดไตร่ตรองหรือคำแนะนำอีกต่อไป
ความมั่นใจและการแสดงออกทางดนตรี	ผู้เรียนมีความมั่นใจในการเล่นกีตาร์เพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง ส่งผลให้กล้าแสดงออกทั้งในการเล่นเดี่ยวและเล่นร่วมกับผู้อื่น สามารถถ่ายทอดอารมณ์และความรู้สึกผ่านบทเพลงได้ชัดเจนยิ่งขึ้น โดยใช้จังหวะ น้ำหนักการตีต และการเน้นเสียงเพื่อสื่อสารอารมณ์ต่างๆ อีกทั้งยังพัฒนาความคิดสร้างสรรค์ทางดนตรี แสดงออกในรูปแบบที่เป็นเอกลักษณ์ของตนเองและดัดแปลงการเล่นให้มีความหลากหลายมากขึ้น แสดงถึงการก้าวสู่การใช้ดนตรีเป็นเครื่องมือในการสื่อสารและแสดงตัวตนอย่างมั่นใจ
การส่งเสริมทักษะเคลื่อนไหวและวินัย	การฝึกเล่นกีตาร์พัฒนาการประสานงานมือ-ตา คล่องแคล่ว และสร้างวินัย ความอดทนในการฝึกซ้อม
การพัฒนาทักษะชีวิตควบคู่กับทักษะดนตรี	กีตาร์ช่วยพัฒนาความคิดสร้างสรรค์ การแก้ปัญหา และทักษะการทำงานร่วมกับผู้อื่น ซึ่งนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้อย่างยั่งยืน

จากตารางที่ 1 พบว่า การใช้กีตาร์เป็นสื่อการเรียนรู้หลักตามแนวคิดของแฮร์โรว์ช่วยส่งเสริมการพัฒนาทักษะดนตรีพื้นฐานของผู้เรียนระดับมัธยมศึกษาปีที่ 4 อย่างมีประสิทธิภาพ โดยผู้เรียนมีพัฒนาการในแต่ละลำดับขั้นของทักษะทางพฤติกรรมอย่างชัดเจน ตั้งแต่การเลียนแบบ การปฏิบัติตามคำแนะนำ การเล่นอย่างถูกต้องและแม่นยำ การแสดงออกด้วยความชำนาญ จนถึงการเล่นกีตาร์อย่างเป็นธรรมชาติและอัตโนมัติ

นอกจากนี้ ผู้เรียนยังแสดงความมั่นใจในการเล่นกีตาร์ และสามารถถ่ายทอดอารมณ์ผ่านดนตรีได้อย่างสร้างสรรค์ ซึ่งสะท้อนถึงบทบาทสำคัญของกีตาร์ในการพัฒนาทักษะดนตรีพื้นฐานควบคู่กับการส่งเสริมทักษะชีวิตอื่น ๆ อย่างยั่งยืน

กีตาร์จึงเป็นเครื่องมือที่เหมาะสมและสำคัญสำหรับการพัฒนาทักษะดนตรีพื้นฐาน เนื่องจากโครงสร้างของกีตาร์เอื้อให้ผู้เรียนฝึกฝนการจับคอร์ด การเปลี่ยนคอร์ด และการเล่นจังหวะได้อย่างเป็นระบบ ซึ่งสอดคล้องกับลำดับขั้นการพัฒนาทักษะทางพฤติกรรมตามแนวคิดของแอร์โรว์ โดยผู้เรียนมีพัฒนาการในแต่ละขั้นตอนอย่างชัดเจน ได้แก่ การเลียนแบบท่าทางและเทคนิคการจับกีตาร์จากผู้สอน การปฏิบัติตามคำแนะนำในขั้นเริ่มต้นที่ยังไม่สมบูรณ์ การเล่นกีตาร์ได้อย่างถูกต้องและแม่นยำโดยไม่ต้องพึ่งคำแนะนำ การแสดงออกด้วยความคล่องแคล่วและชำนาญ และสุดท้าย การเล่นกีตาร์อย่างเป็นธรรมชาติและอัตโนมัติ ซึ่งเป็นเป้าหมายสูงสุดของการพัฒนาทักษะทางพฤติกรรม

นอกจากพัฒนาการด้านทักษะแล้ว ผู้เรียนยังแสดงความมั่นใจในการเล่นกีตาร์มากขึ้น สามารถถ่ายทอดอารมณ์และความรู้สึกผ่านบทเพลงได้ดีขึ้น พร้อมทั้งแสดงออกทางดนตรีในรูปแบบที่สร้างสรรค์และมีความเป็นตัวของตัวเอง การฝึกเล่นกีตาร์ยังช่วยส่งเสริมทักษะการประสานงานระหว่างมือและตา รวมทั้งเพิ่มความคล่องแคล่วของนิ้วมือในทุกขั้นตอน นอกจากนี้ การฝึกฝนอย่างต่อเนื่องยังช่วยปลูกฝังวินัย ความอดทน และความรับผิดชอบ ซึ่งเป็นทักษะสำคัญที่ช่วยพัฒนาผู้เรียนในด้านอื่น ๆ ของชีวิต

โดยสรุป กีตาร์จึงไม่เพียงแต่เป็นเครื่องมือพัฒนาทักษะดนตรีพื้นฐานเท่านั้น แต่ยังส่งเสริมความคิดสร้างสรรค์ การแก้ปัญหา และทักษะการทำงานร่วมกับผู้อื่นผ่านการเล่นเป็นกลุ่มหรือวงดนตรี ซึ่งช่วยให้ผู้เรียนสามารถนำทักษะเหล่านี้ไปประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวันได้อย่างยั่งยืนและมีประสิทธิภาพ

อภิปรายผลการวิจัย

จากศึกษาการใช้กีตาร์เป็นสื่อการเรียนรู้หลักภายใต้กรอบลำดับขั้นพฤติกรรมเคลื่อนไหวตามแนวคิดของแอร์โรว์ในการพัฒนาทักษะดนตรีพื้นฐานของผู้เรียนระดับมัธยมศึกษาปีที่ 4 พบว่ากีตาร์เป็นเครื่องมือที่มีความสำคัญอย่างยิ่งในการพัฒนาทักษะดนตรีพื้นฐาน เนื่องจากโครงสร้างและลักษณะการเล่นของกีตาร์ช่วยให้ผู้เรียนสามารถฝึกจับคอร์ด การเปลี่ยนคอร์ด และการเล่นจังหวะได้อย่างเป็นระบบ สอดคล้องกับลำดับขั้นการพัฒนาทักษะทางพฤติกรรมตามแนวคิดของแอร์โรว์ที่เริ่มจากขั้นการเลียนแบบ ขั้นการลงมือตามคำสั่ง ขั้นกระทำอย่างถูกต้องสมบูรณ์ ขั้นการแสดงออก และขั้นกระทำอย่างเป็นธรรมชาติและอัตโนมัติ โดยภูมิพัฒน์ ศัลยวุฒิ และสุดคนึง นฤพนธ์จิรกุล (2565) ได้นำแอปพลิเคชันดนตรีมาพัฒนาทักษะการบรรเลงกีตาร์ของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น พบว่ากีตาร์ช่วยส่งเสริมพัฒนาการทั้งด้านความรู้และทักษะอย่างมีนัยสำคัญ สะท้อนให้เห็นว่ากีตาร์เป็นสื่อที่เหมาะสมในการเสริมสร้างทักษะดนตรีอย่างมีประสิทธิภาพ เอกลักษณ์ ป้อมทอง (2563) ศึกษาการจัดการเรียนการสอนทักษะกีตาร์ในระดับอุดมศึกษา พบว่าการวางแผนการสอนที่มีลำดับขั้นชัดเจน การเลือกเพลงที่ตรงกับความสนใจของผู้เรียน และการประเมินผลแบบแสดงจริง ช่วยกระตุ้นพัฒนาการด้านทักษะและอารมณ์ของนักศึกษาได้อย่างชัดเจน โดยกีตาร์มีบทบาทสำคัญในการพัฒนาทักษะปฏิบัติดนตรีอย่างเป็นองค์รวม อรรถวดีกร ทิพย์การ (2564) พัฒนากิจกรรมการเรียนรู้เพื่อเสริมสร้างทักษะการปฏิบัติกีตาร์ตามแนวคิดของเดวีส์ พบว่าการจัดลำดับแบบฝึกหัดจากง่ายไปยากและการให้ผู้เรียนฝึกฝนอย่างมีเป้าหมาย ทำให้ผู้เรียนมีพัฒนาการทางเทคนิคและความมั่นใจเพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญ ส่งผลให้กีตาร์เป็นเครื่องมือที่มีคุณภาพสูงในการพัฒนาทักษะปฏิบัติด้านดนตรี โดยรวมแล้ว กีตาร์ในงานวิจัยเหล่านี้ไม่ใช่เพียงเครื่องดนตรีที่ใช้ฝึกเล่นเท่านั้น แต่เป็นสื่อกลางที่ช่วยให้ผู้เรียนได้ฝึกฝนความแม่นยำ ความคล่องแคล่ว การควบคุมกล้ามเนื้อเล็ก และการแสดงออกทางอารมณ์ผ่านเสียงเพลงอย่างครบถ้วน รวมถึงส่งเสริมวินัย ความอดทน และทักษะชีวิตอื่น ๆ เช่น ความคิดสร้างสรรค์ การแก้ปัญหา และการทำงานร่วมกับ

ผู้อื่น ซึ่งช่วยให้ผู้เรียนสามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้อย่างยั่งยืนและมีประสิทธิภาพ ดังนั้น การใช้กีตาร์ตามแนวคิดของแฮร์โรว์จึงสะท้อนถึงความสำคัญของกีตาร์ในฐานะเครื่องมือทางการศึกษาที่เข้าถึงง่าย สร้างแรงจูงใจ และพัฒนาทักษะดนตรีควบคู่กับทักษะชีวิตได้อย่างครบถ้วนและยั่งยืน

องค์ความรู้ใหม่จากการวิจัย

การศึกษาครั้งนี้ชี้ให้เห็นว่ากีตาร์เป็นเครื่องมือสำคัญที่ช่วยส่งเสริมการพัฒนาทักษะดนตรีพื้นฐานของผู้เรียนอย่างเป็นระบบและมีประสิทธิภาพ ทั้งยังช่วยพัฒนาทักษะชีวิตควบคู่ไปกับทักษะดนตรี ผ่านการออกแบบกิจกรรมการเรียนรู้ที่เหมาะสมและการใช้กีตาร์เป็นสื่อกลางที่เข้าถึงง่ายและยืดหยุ่นในกระบวนการจัดการเรียนการสอน

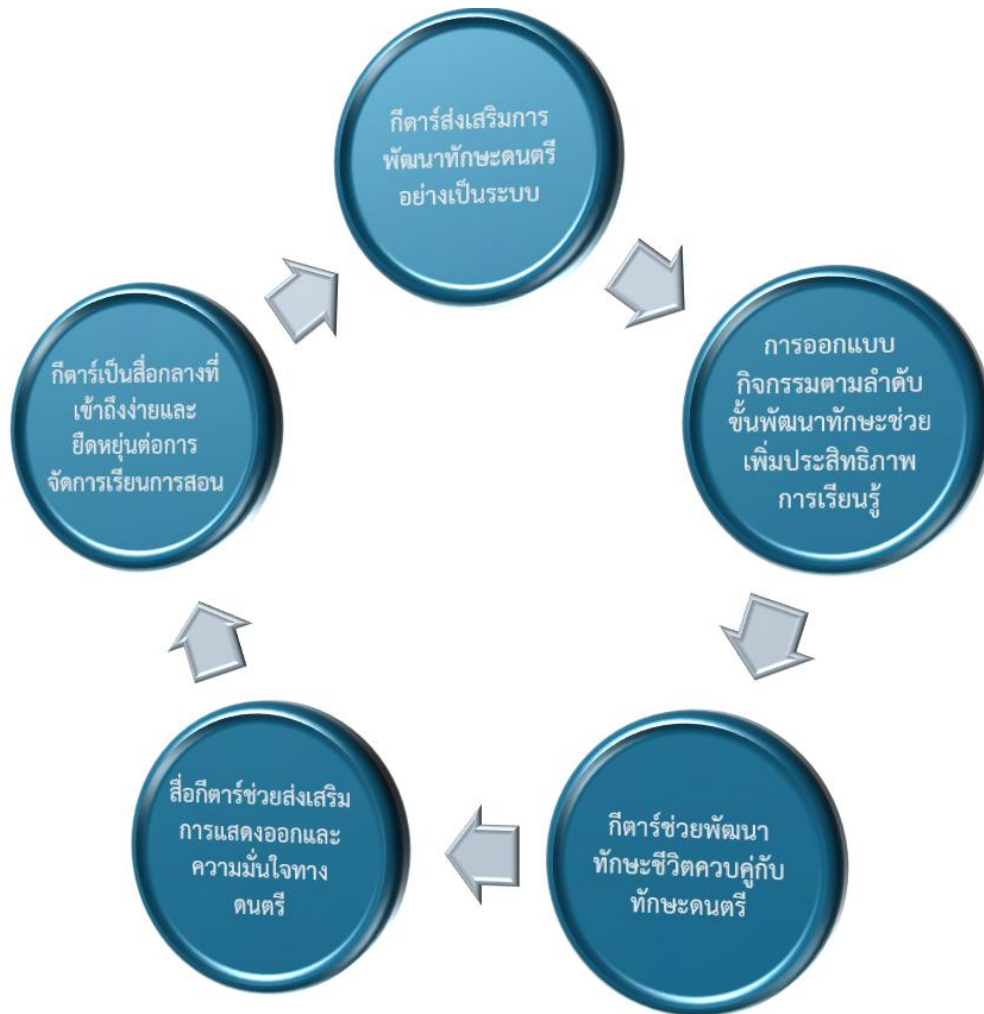
1. กีตาร์เป็นเครื่องมือสำคัญที่ส่งเสริมพัฒนาการทักษะดนตรีพื้นฐานได้อย่างเป็นระบบ กีตาร์ช่วยให้ผู้เรียนฝึกจับคอร์ด การเปลี่ยนคอร์ด และการเล่นจังหวะตามลำดับขั้นของทักษะทางพฤติกรรม ตั้งแต่ขั้นการเลียนแบบ การปฏิบัติตามคำสั่ง ไปจนถึงการเล่นอย่างเป็นธรรมชาติและอัตโนมัติตามแนวคิดของแฮร์โรว์ ส่งผลให้ผู้เรียนพัฒนาทักษะได้อย่างมีประสิทธิภาพและมั่นคง

2. การออกแบบกิจกรรมการเรียนรู้ที่เหมาะสมกับลำดับขั้นทักษะของผู้เรียนช่วยเพิ่มประสิทธิภาพการพัฒนา การจัดกิจกรรมที่สอดคล้องกับระดับพิสัยของทักษะในแต่ละขั้น เช่น การสาธิต เทคนิคการจับกีตาร์ การฝึกเล่นตามแบบฝึกหัดที่ค่อย ๆ เพิ่มความยาก และการประเมินผลเชิงปฏิบัติ ช่วยกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดความเข้าใจและพัฒนาทักษะอย่างเป็นขั้นตอน

3. กีตาร์มีบทบาทสำคัญในการพัฒนาทักษะชีวิตควบคู่กับทักษะดนตรีนอกจากพัฒนาทักษะดนตรีแล้ว การฝึกเล่นกีตาร์ช่วยส่งเสริมทักษะการประสานงานระหว่างมือและตา เพิ่มความคล่องแคล่วของนิ้วมือ ปลูกฝังวินัย ความอดทน ความรับผิดชอบ และยังช่วยพัฒนาทักษะการทำงานร่วมกับผู้อื่น ความคิดสร้างสรรค์ และการแก้ปัญหา ซึ่งสามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้

4. การใช้กีตาร์ในฐานะสื่อการเรียนรู้เปิดโอกาสให้ผู้เรียนแสดงออกทางอารมณ์และพัฒนาความมั่นใจทางดนตรี การเล่นกีตาร์ช่วยให้ผู้เรียนได้ฝึกถ่ายทอดความรู้สึกผ่านบทเพลงและสร้างสรรค์การแสดงออกทางดนตรีตามสไตล์และความชอบของตนเอง ส่งผลให้เกิดความมั่นใจและแรงจูงใจในการเรียนรู้ดนตรีมากขึ้น

5. กีตาร์เป็นสื่อกลางที่เข้าถึงง่ายและมีความยืดหยุ่นสูงในการจัดการเรียนการสอนด้วยลักษณะของกีตาร์ที่พกพาสะดวก ใช้งานง่าย และสามารถนำไปใช้ได้ทั้งแบบเดี่ยวและแบบกลุ่ม จึงเหมาะสมอย่างยิ่งสำหรับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ในรูปแบบต่าง ๆ และเหมาะกับผู้เรียนทุกระดับทักษะ ดังแสดงในภาพที่ 2

ภาพที่ 2 องค์ความรู้ใหม่จากการวิจัย

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

1.1 กีตาร์ควรถูกนำมาใช้เป็นเครื่องมือหลักในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนทักษะดนตรีพื้นฐาน เนื่องจากมีโครงสร้างที่เหมาะสมและเข้าถึงง่ายสำหรับผู้เริ่มต้น ช่วยให้ผู้เรียนสามารถฝึกทักษะปฏิบัติได้อย่างเป็นระบบตามลำดับขั้นของแฮร์โรว์

1.2 การฝึกปฏิบัติด้วยกีตาร์ควรมีความต่อเนื่องและสม่ำเสมอ เพื่อช่วยให้ผู้เรียนเกิดความชำนาญและความมั่นใจในการเล่น

1.3 การใช้กีตาร์ในกิจกรรมกลุ่มช่วยพัฒนาทักษะการสื่อสารและการทำงานร่วมกันระหว่างผู้เรียน

ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรศึกษาผลของการใช้กีตาร์ในการพัฒนาทักษะปฏิบัติดนตรีในกลุ่มผู้เรียนที่มีระดับความสามารถแตกต่างกัน เพื่อเปรียบเทียบและวิเคราะห์ความเหมาะสมของวิธีการสอน

2.2 ควรวิจัยการใช้กีตาร์ร่วมกับสื่อเทคโนโลยีสมัยใหม่ เช่น แอปพลิเคชันหรือโปรแกรมฝึกซ้อม เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพในการพัฒนาทักษะปฏิบัติ

2.3 ควรศึกษาแนวทางการจัดกิจกรรมกลุ่มที่ใช้กีตาร์เป็นเครื่องมือในการส่งเสริมทักษะการสื่อสารและการทำงานร่วมกันระหว่างผู้เรียน

เอกสารอ้างอิง

กระทรวงศึกษาธิการ. (2560). *หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 (ฉบับปรับปรุง พุทธศักราช 2560)*. (พิมพ์ครั้งที่ 1). กรุงเทพมหานคร: สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน.

ไกรวิทย์ สุขวิน. (2565). ความสัมพันธ์ของดนตรีกับการขัดเกลาทางสังคม. *วารสารสหวิทยาการวิจัยและวิชาการ*, 2(2), 109–124.

เอกลักษณ์ ป้อมทอง. (2563). ศึกษาการจัดการเรียนการสอนรายวิชาทักษะกีตาร์ 1 วิทยาลัยการดนตรีมหาวิทยาลัยราชภัฏ บ้านสมเด็จเจ้าพระยา. *วารสารดนตรีบ้านสมเด็จฯ*, 2(2), 47–62.

อรรถวัตร ทิพย์การ. (2560). *การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้เพื่อเสริมสร้างทักษะการปฏิบัติกีตาร์ตามแนวคิดของเดวีส์*. วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาหลักสูตรและการเรียนการสอน มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม.

ภูมิพัฒน์ ศัลยวุฒิ และสุดคณิง นฤพนธ์จิรกุล. (2565). การจัดการเรียนรู้โดยใช้แอปพลิเคชันทางดนตรีเพื่อพัฒนาทักษะการบรรเลงกีตาร์คลาสสิกของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2. *วารสารเทคโนโลยีและสื่อสารการศึกษา*, 5(14), 47–58.

นิกร จันทะสาร. (2567). *ครูชำนาญการพิเศษ โรงเรียนกำแพง ศรีสะเกษ*. สัมภาษณ์. 16 มิถุนายน.

พิจิตรา ธงพานิช. (2560). *วิชาการออกแบบและการจัดการเรียนรู้ในชั้นเรียน* (พิมพ์ครั้งที่ 3). สืบค้น 20 กรกฎาคม 2567. จาก <http://fahgan555.blogspot.com>

สุนิสา คงคาลัย. (2563). *งานวิจัยเชิงปฏิบัติการเพื่อพัฒนากระบวนการเรียนรู้ร่วมกันของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ภายใต้บริบทวิชาชีววิทยา*. (วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาวิทยาการการเรียนรู้ และนวัตกรรมการศึกษา, มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์).

Trinity College London. (2020). *Guitar syllabus 2020–2023*. Retrieved 20 July 2024. from <https://www.trinitycollege.com/resource/?id=9509>